

THE MARRIAGE PRIZE

by Virginia Henley

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin

Editurii MIRON

VIRGINIA HENLEY

PREFERATA REGELUI

Editura MIRON

CAPITOLUL UNU

Castelul Kenilworth *Noiembrie 1258*

O groază atât de cumplită o cuprinse pe Rosamond Marshal, încât i se tăie răsuflarea. O rupse la fugă din clipa când a zărit călărețul pe un cal negru, știind instinctiv că el o va urmări. Fără milă! Fața călărețului nu se vedea. Doar atât știa: că necunoscutul este brunet, însă cel mai mult o înspăimînta calul. Era uriaș, negru și înfricoșător.

Un fior rece o străbătu pe șira spinării. Părul ei blond îi cobora în valuri pe umeri, fluturînd în alergare, iar ea își tot ridica poalele rochiei, ca să alerge mai ușor și să se depărteze mai rapid din calea copitelor necruțătoare.

Simțea că nu mai poate respira pînă ce nu va ajunge într-un adăpost. Își auzea propriul puls bufnind asurzitor în urechi și îndrăzni să privească înapoi. Făcu ochii mari de spaimă și scoase un țipăt ascuțit tocmai când văzu picioarele animalului ridicate spre ea, după care se prăbuși la pămînt, sub copitele ucigătoare.

Rosamond deschis ochii brusc. În cîteva secunde recunoscua locul unde se afla. Stătea întinsă în patul ei, cu părul vîlvoi și cămașa de noapte răsucită pe corp și avea picioarele dezgolite.

Răsuflă ușurată și se ridică în capul oaselor.

- Ce s-a întîmplat, Rosamond? o întrebă domnișoara de Montfort, venind desculță și speriată spre patul ei, din spațiosul dormitor pe care-l împărțeau la castelul Kenilworth.

Rosamond își netezi părul și încercă să-și liniștească prietena.

- Nu-i nimic, Demi.

- Dar ai strigat, insistă tînăra brunetă. Ai avut din nou coșmarul acela, care tot nu-ți dă pace?

- Nu, sigur că nu, zise Rosamond. Avea șaptesprezece ani, aproape cu trei ani mai mult decît Demoiselle, cum preferau toți să o numească pe tînăra Eleanor de Montfort. Apelativul neobișnuit îi fusese atribuit de o doică franțuzoaică, deoarece mama și fiica purtau același nume. Rosamond era hotărîtă să nu o sperie pe mai tînăra ei prietenă. Rîse, încercînd să pară netulburată: pe mine nu mă sperie un simplu vis urît.

- Am putea să aprindem o lumînare? zise Demoiselle, care se temea de întuneric. Acesta era motivul pentru care dormea în aceeași cameră cu Rosamond, la etaj, în Turnul Doamnelor.

- Demi, îmi pare foarte rău că te-am trezit. Aprinse lumînarea aromată, pătrată, aflată pe un suport metalic, apoi o conduse pe Demoiselle în patul ei, o înveli și reveni și ea în pat. Rosamond șopti rapid o rugăciune, prin care mulțumi pentru faptul că se află în castelul Kenilworth în siguranță. Reședința era amplasată în comitatul Warwickshire, într-o zonă de șes, la vreo optzeci de mile de Londra și pentru ea acest castel era paradisul, refugiul, locul unde se simțea ocrotită de lumea nemiloasă.

Rosamond privea acum umbrele tremurînde de pe perete. Nu mai visase acea imagine cumplită de mult timp și spera că s-a eliberat de ea, dar se pare că eliberarea nu era deplină. Deși știa ce

anume provocase visul, preferă să nu mai spună de el nimănui.

Amândoi părinții ei muriseră când ea și fratele ei, Giles erau copii și atunci au intrat sub tutela regală. Cum Giles avea aproape aceeași vîrstă cu prințul Edward Plantagenet, el a fost primit în casa prințului, devenind unul dintre zecile de nobili prinți, care-i țineau companie lui Edward. Rosamond totuși fusese adusă în casa surorii regelui, Eleanor de Montfort, contesă de Leicester, deoarece Rosamond era nepoata răposatului William Marshal, care a fost primul soț al prințesei Eleanor.

Fratele și sora se vedeau adeseori, fiindcă Simon de Montfort, conte de Leicester, era nașul prințului Edward, iar tinerii erau inițiați în tehnica militară de către marele lord al războiului. După ce a împlinit cincisprezece ani, lordul Edward, cum era numit moștenitorul tronului, se înconjurase de tineri care erau capabili de excese nebănuite; unii erau verii lui din Provence și Lusignan, iar aceștia nu aveau deloc rețineri.

Deși regele Henry interzisese participarea lui la turnir, lordul Edward și tovarășii săi au luat parte la un turnir din Ware. În acea zi fatidică Giles Marshal și-a pierdut viața într-un accident. Cum Rosamond avea doar doisprezece ani pe atunci, detaliile i-au fost ascunse, dar ea auzise cum se povestea că un armăsar neîmblînzit l-a ucis trîntindu-l sub copitele lui. Inițial avea coșmaruri în fiecare noapte, dar cu timpul ele s-au mai rărit, iar timp de doi ani a scăpat de ele.

Rosamond își amintea cum după accident toată lumea se purta frumos cu ea. Era singură pe lume și cîțiva dintre tovarășii lui Giles au încercat chiar să-i ceară mîna, iar la insistențele lordului Edward, ea a fost logodită cu prietenul lui cel mai bun, Rodger de Leyburn, care ocupa un loc important în suita regală.

Rosamond își amintea de răutățile acelor tineri. Oftă. Deși trecuseră cinci ani de atunci, părerea ei era că prințul și suita lui erau niște nobili aroganți, răsfățați și nelegiuîți. Iar asta era ade-vărat. Toți erau nestăpîniți și căutau cu lumînarea necazurile. Nu se gîndeau decît la cai, la arme și la cum puteau să intre în așternuturile servitoarelor.

Gîndul ei zbura acum spre sir Rickard de Burgh, care era fiul unui nobil bogat, Falcon de Burgh, lord de Connaught. Sir Rickard avea reputația că poate prevedea viitorul. Era un bărbat între două vîrste, nu un tînăr impetuos, iar vîrsta îi dădea o eleganță deosebită. Era brunet, cu tîmplele ușor cărunte și ochi verzi, pătrunzători, care atrăgeau ca doi magneți. Tonalitatea scăzută și melodioasă a vocii lui baritonale, precum și accentul irlandez au cucerit imediat inima Rosamondei, iar la fiecare cuvînt al lui, ea suspina.

Pentru ea sir Rickard de Burgh reprezenta esența cavalerismului și a onoarei, fiindcă el se legase să o protejeze și să o slujească pe prințesa Eleanor Plantagenet, după ce decesul lui William Marshal a lăsat-o văduvă de foarte tînără. Se zvonea că a rămas chiar neînsurat fiindcă nici o domniță nu a reușit să-i ajungă la inimă.

Rosamond visa în secret că poate ea va fi cea care va reuși să beneficieze de favorurile lui. Inima ei de fecioară tresălta de admirație și venerație față de chipeșul cavaler irlandez, protectorul doamnei de Montfort.

Acum era dimineață, iar ea uitase de visul urît, în timp ce se îmbrăca, în același timp cu Demi, iar tinerele ascultau cum contele Simon revenise din Țara Galilor însoțit de numeroși cavaleri. Demi era bucuroasă de revenirea tatălui său, iar Rosamond era oarecum mulțumită că ea nu mai suferă de această temere paralizantă că-și

va pierde părintele drag. Cel mai rău lucru pe această lume i se părea să pierzi pe cineva drag.

Demoiselle era nerăbdătoare să-și vadă tatăl, iar Rosamond spera ca și sir Rickard de Burgh să se fi întors. Cele două tinere își aranjară vălurile pe cap, apoi plecară grăbite pe scări, spre marele salon de la parter.

Kenilworth era un castel de mărimea curții regale, iar activitatea în incinta sa era efervescentă, fiindcă Eleanor de Montfort, contesă de Leicester îl administra ca o matcă. Era sora regelui Angliei, preocupată mereu să-și facă datoria de stăpînă a castelului, așa cum era mîndră și ca prințesă. Cu toate că deja avea copii mari, Eleanor era o femeie frumoasă, care-și purta părul negru splendid aranjat, fără să lase la vedere cele cîteva fire de păr alb. Era mică de statură, dar se farda discret și folosea ruj de buze, precum și tot felul de pudre, dar și creion cu care își contura ochii, ca să le ofere o nuanță mai puternică.

Eleanor se mîndrea cu silueta ei. Avea aceeași talie ca înainte de nașterea copiilor și mereu alegea ca decolteul să fie suficient de adînc, încît să lase vederii sîinii cu care se mîndrea. Eleanor era o femeie veselă, cu sînge nobil, iar asta i se citea în toate gesturile. Iubea hainele, dar și bijuteriile: era contesă și prințesă pînă în măduva oaselor. Soțul ei o adora și avea mare încredere în ea.

Cîteodată Simon își pîndea fiica, o surprindea și o ridica în brațe ca să-i spună vesel:

- Oare tînăra aceasta fermecătoare să fie chiar fiica mea? Demoiselle, de cînd am plecat, te-ai făcut o domnișoară. Ești la fel de frumoasă ca mama ta; sper să nu-i moștenești puterea voinței. Simon aruncă o privire spre soția lui, iar ea îi răspunse cu un surîs care parcă îi amintea de clipele pasionale petrecute noaptea, cînd

acesta sosise acasă. Simon trecuse de cincizeci de ani, însă era un bărbat încă viril, cu o prezență puternică. Avea o constituție de soldat: fiind foarte înalt, cu un bust sculptat și umeri puternici, brațe și picioare vînjoase, era perfect potrivit pentru rigorile campaniilor galeze. Simon de Montfort avea multe lecții de predat tinerilor despre curaj și datorie.

Fiica lui îl săruta acum pe obraz.

- Castelul a fost pustiu fără tine, tată.

- Se va umple imediat, pe măsură ce oamenii mei se vor întoarce din Țara Galilor. Cînd va ajunge și vărul tău, Edward, atunci va deborda de veselie.

- Vine și lordul Edward? întrebă Eleanor. Fratele ei, regele Henry și Simon de Montfort erau aproape dușmani.

- Eu sînt nașul lui Edward, Eleanor. Dacă tatăl său și cu mine nu sîntem de acord asupra multor probleme esențiale, asta nu înseamnă că eu și Edward nu putem să fim prieteni.

- De acord cu tine, dragul meu. Ai o influență deosebită asupra lui. Nepotul meu Edward va fi un rege perfect. Cînd îi va veni rîndul la tron, îi va eclipsa pe tatăl și pe bunicul său.

- În ciuda reputației lor de gălăgioși și instigatori, el și nobilii lui s-au comportat foarte bine în campania galeză.

- Niște tineri năbădăioși! zise Eleanor pe un ton maternal.

- Deja sînt bărbați, fără îndoială.

Rosamond ridică privirea spre tavan, iar Demi începu să rîdă, imaginîndu-și intrarea tinerilor guralivi. La o lună după logodna Rosamondei, familia regală a plecat în Spania, unde prințul Edward, moștenitorul tronului, s-a căsătorit cu Eleanora de Castilia, micuța de doar zece ani. Căsătoria politică asigura pacea între Anglia și Spania, iar imediat după ceremonie lordul Edward și

nobilii săi au plecat călare spre Gasconia, unde el s-a instalat ca lider. Când a revenit în Anglia, la douăzeci de ani, lordul Edward avea reședința la Windsor, castel construit special pentru el.

Acum el conducea o trupă extinsă de tineri gasconi și era mereu pregătit pentru acțiuni militare, așa încât era de neoprit în compania din Țara Galilor.

- Nu-mi amintesc prea multe despre Edward, poate doar că avea părul prea lung și că era poreclit Picioare-Lungi, fiindcă este foarte înalt, zise Demi.

Rosamond căuta cu privirea în încăperea de la intrare, curioasă să-l zărească pe un anume cavaler.

- Da, fiindcă au trecut cinci ani de când l-am văzut ultima dată...slavă cerului.

Demi rîse de cuvintele îndrăznețe ale prietenei sale.

- Nu-mi amintesc de nici un cavaler din suita lui.

- Ce noroc pe tine. Erau o adunătură de needucați, care se tot hîrjoneau și se provocau la luptă fără rost. Singurul pe care-l suportam era Harry de Almaine, asta fiindcă mama lui era Isabella Marshal, iar el îmi este văr de-al doilea.

- Dar ce zici de Rodger de Leyburn? întrebă curioasă Demi.

- Ce-i cu el? zise Rosamond, ridicînd din umeri indiferentă.

- Dar este logodnicul tău!

- Nu pentru mult timp! Curînd voi scăpa de urfiosul acela, zise Rosamond, după care își linse mierea de pe degete.

- Dar este chiar atît de urît? întrebă Demi dezamăgită.

Rosamond pufni în rîs.

- Mi-a lăsat o impresie atît de ștearsă, încît nici nu-mi amintesc asta.

Fetele au continuat micul dejun, apoi s-au îndreptat grăbite

spre prima lor lecție din acea zi. Eleanor de Montfort era adepta învățării permanente și nu i-ar fi permis fiicei sale să lipsească pentru simplul motiv că tatăl ei s-a întors acasă. Cele două tinere studiau limbile străine cu fratele Adam, un călugăr franciscan erudit, care se ocupase de înzestrarea bibliotecii castelului Kenilworth. Tinerele vorbeau franceza fluent, iar Rosamond începuse să se simtă atrasă de spaniolă, în vreme ce Demi prefera să studieze limba galeză. Istoria și problemele de guvernare făceau parte din programul lor de studiu, la fel ca muzica și artele.

În paralel cu această educație liberală, fiecare se pregătea să devină stăpîna desăvîrșită a propriului castel. Învățau cum să administreze o bucătărie, o spălătorie, o distilerie și o casă plină cu servitori. Învățau să prepare leacuri din ierburi, îndrumate de călugărițele de la St. Brides, precum și să coasă, să cauterizeze și să bandajeze rănilor ostașilor, în cazuri de extremă urgență.

Mai presus de toate aceste cunoștințe, Rosamond căpătase încredere în sine și nu mai era deloc vulnerabilă, cum fusese în copilărie. Modelul ei demn de urmat era acum prințesa Eleanor, lady de Montfort. Căuta să imite umorul ascutit al femeii, rîsul ei însuflețit, dar și ținutele deosebite, încununate de conduita regală. Eleanor știa cum să discute cu un grăjdar, dar și cum să arunce o privire semeață, care ar fi înghețat-o pe însăși regina Angliei. Rosamond Marshal devenea rapid genul de femeie puternică, pe care-l întruchipa contesa de Leicester.

A doua zi de dimineață Rosamond alege o rochie de culoarea lavandei, în ton cu nuanța ochilor ei. Corsajul era brodat cu perle mărunte, la fel mînecele și decolteul pătrat. Ținutele ei frumoase o făceau să capete și mai multă încredere în sine. Luă cu ea o agendă unde nota detalii despre ierburi și plante de leac și merse în

distilerie unde pregătea niște amestecuri menite să ușureze durerile nașterii și durata travaliului.

Călugărițele au rămas cumva uimite când au descoperit că Rosamond citea dintr-un jurnal medical din Cordoba, Spania, centrul indisputabil al medicinei mondiale. În paginile cărții ea găsisese informații despre ierburi care alinau durerile, dar și despre anumite specii care preveneau sarcina. Călugărițele știau că ierburile care ofereau alinare durerilor, trebuiau folosite doar pentru bărbații cu răni grave, căpătate în lupte. Rosamond insista că, dacă se știa că acele ierburi alină durerile, ele trebuiau folosite și pentru alinarea durerilor la naștere. Călugărițele susțineau însă că acele dureri ale facerii era *naturale* și că *trebuiau* îndurate. Rosamond renunță să le convingă, dar căuta să le ofere femeilor din Kenilworth atunci când aveau nevoie de analgezice.

În timp ce Rosamond culegea, sorta și usca plantele de leac, ea crease un parfum. Amestecase niște petale de trandafir și flori de cais, pe care le pusese la macerat în ulei de migdale. Aroma lor o bucura, așa că se tamponă cu esența între sîni, după care se gîndi să urce pe meterezele castelului, de unde să privească alaiul ostașilor care reveneau din luptă.

Apele riului Avon umpluseră canalul care înconjura castelul, iar lumina soarelui se reflecta superb pe întinderea calmă. Castelul părea în ochii Rosamondei cel mai frumos loc de pe pămînt, iar inima îi tresălta de bucurie că luptele s-au încheiat. Încerca să-l distingă printre drapele pe acela purtat de soldații lui Rickard de Burgh.

Întîrziase cam mult la lecția cu fratele Adam, iar acum se îndrepta spre o scară spiralată care scurta accesul spre bibliotecă. La o distanță destul de mică, pe culoar, în fața ei îl văzu pe sir

Rickard de Burgh. Bucuroasă de prezența lui acolo, îl strigă și încercă să-l ajungă din urmă.

- Sir Rickard. Văzînd că acesta nu răspunde, se gîndi că poate nu a auzit-o, așa că repetă: Sir Rickard?

Cînd bărbatul masiv se întoarse spre ea, Rosamond realizează că părul acela negru și ochii verzi nu erau ai bărbatului pe care se aștepta să-l vadă. Părea un om rece și cu o voință de fier, așa că tresări, speriată.

- Nu sînteți sir Rickard!

- Din păcate nu sînt. Bărbatul o privi foarte interesat, iar ochii lui păreau fermecați de podoaba ei capilară în nuanța mierii de albine. Ochii ei de o nuanță incertă, dar unică, precum și buzele cămoase, în formă de inimă l-au lăsat fără grai. Se uită apoi la sîinii aceia îndrăzneți, care răzbăteau din decolteul generos al rochiei scumpe, iar sub faldurile bogate el își imaginează că această fecioară are picioare lungi, ca ale unui mînz. Nu se putu abține și-i zîmbi.

- Crezi că te-ai mulțumi cu mine, în locul lui, chérie?

Rosamond încremeni și-l privi sfidător.

- În nici un caz. În mod inexplicabil, tot ea era furioasă pe asemănarea dintre acest demon insolent și cavalerul onorabil la care visa cît era ziua de lungă. Cum îndrăznești să mă privești atît de insistent?

- Chérie, privirea mea aduce un omagiu frumuseții tale.

- Acum chiar că ai tupeu! Te uitai la mine de parcă...

- De parcă mi-ar plăcea să te duc în patul meu? Cîtă îngîmfare. Se vede clar că ești o fecioară înghețată, care are nevoie să se topească. Eu chiar mă îndreptam spre baie, iar dacă dorești, poți să mă însoțești. Presupun că o baie fierbinte te-ar vindeca.

Rosamond ridică brațul, cu intenția să-l plesnească peste